

16 Αυγούστου 2017

Μητέρα, ετών 20 - το χρονικό μιας γενναίας απόφασης

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#)

Αυτό που ισχύει σε αυτή τη ζωή είναι πως για μερικά πράγματα είσαι μικρός και για άλλα είσαι πολύ μεγάλος. Ειδικά αν δεν τα έχεις επιλέξει. Κι εγώ δεν επέλεξα ακριβώς να μείνω έγκυος, επέλεξα όμως να γίνω μάνα και κάπου εδώ αρχίζει η ιστορία μου...

Μάνα δεν σε κάνει το θετικό τεστ εγκυμοσύνης. Τώρα το ξέρω καλά. Μάνα σε κάνει η απόφασή σου, να αφήσεις αυτό τον σπόρο να μεγαλώσει μέσα σου, να ξεμυτίσει και μετά να πάρεις όρκο αιώνιο, ότι θα τον φροντίζεις μέχρι να μην σε χρειάζεται άλλο.

Έμεινα έγκυος στα 19 και κάτι. Δεν υπάρχει πως. Ένας είναι ο τρόπος. Όχι, δεν υπάρχει ατύχημα στην ιστορία για να δικαιολογήσει πράγματα. Υπάρχει άγνοια κινδύνου ή μάλλον ευθυνών. Υπάρχει «έλα μωρέ σε μας θα συμβεί», υπάρχει πολύ ποτό, δυνατή μουσική και τα μυαλά στα κάγκελα. Δύο μήνες μετά, εμετοί, ζαλάδες, τα γνωστά. Κατευθείαν γιατρός, εξετάσεις. Έγκυος. Έγκυος στα είκοσι. Η πρώτη σκέψη, έκτρωση. Η πρώτη ενστικτώδης σκέψη είναι αυτή. Η πρώτη εγωιστική σκέψη, που κοιτάς την πάρτι σου, το μέλλον σου, τα όνειρά σου, τις σπουδές, σου, τα ξενύχτια σου, τις τρέλες σου. Και μαζί και ο φόβος... «πως θα το πω στους γονείς μου».

Καθισμένη στον καναπέ του σπιτιού, βράδυ αργά, το λέω στη μάνα μου. Το λέω στεγνά, χωρίς εισαγωγές, ωραιοποιήσεις και επικάλυψη σοκολάτας. Με κοιτά ψύχραιμη. Και η μάνα αυτή, η λέαινα, που έμεινε χωρίς άντρα από νωρίς, που με πίεσε να διαβάσω, να δώσω εξετάσεις, που δεν σήκωνε μύγα στο σπαθί της, που με έλιωνε με μια της κουβέντα, που χτυπούσε το χέρι της το τραπέζι και έτρεμαν τα σερβίτσια, ο σκύλος και τα ντουβάρια, που έλεγε «σ αυτό το σπίτι κάνω κουμάντο εγώ», αυτή η μάνα, μου έπιασε το χέρι και μου είπε απλά, και αληθινά «ό,τι κι αν αποφασίσεις είμαι δίπλα σου».

Αυτή η στήριξη με αποσυντόνισε. Ανακούφιση και φόβος έγιναν κουβάρι μέσα μου. Δεν κοιμήθηκα όλο το βράδυ ζυγίζοντας το μέλλον μου με μια καινούρια ζωή που μόνο θα ζητούσε από μια μάνα που ακόμα μεγάλωνε και δεν είχε ακόμα το ψυχικό απόθεμα να δώσει. Από έναν άνθρωπο που δεν ήταν έτοιμος για αυτό το ταξίδι. Και ίσως και να μην ήταν και ποτέ.

Την επομένη, στο δρόμο για τη σχολή, ένιωσα λες και σε μια νύχτα ο δρόμος γέμισε καρότσια με μωρά και μαμάδες που ποτέ δεν είχα προσέξει μέχρι τώρα. Τρυφερά χεράκια, κρεμασμένες πιπίλες, μπιμπερό, σακίδια, μια «ταλαιπωρία» με φιόγκους και αγάπη. Έπιασα την ανύπαρκτη κοιλιά μου και κοντοστάθηκα.

Στην οθόνη του μυαλού μου πρόβαλλαν όμορφες εικόνες από το μέλλον, λίγο

φοβιστικές, αλλά ωραίες, δυνατές. Πήρα τη μάνα μου τηλέφωνο «θες να γίνεις γιαγιά;», τη ρώτησα, και από μέσα άκουσα ένα πνιχτό «ναι» σαν κόμπος που λύθηκε και που κράταγε κάτι πολύ βαρύ και ασήκωτο, αυτός ο κόμπος. Τηλεφώνησα στον φίλο μου, «θα το κρατήσω» του είπα και δεν πειράζει αν δεν θες, θα το καταλάβω.

Έξι μήνες μετά σε ένα δωμάτιο είπα το πρώτο «γεια» στο μικρό μου. Ανάμεσα σε μπαλόνια, αρκούδους, δάκρυα, χαμόγελα και πολύ ευγνωμοσύνη το μωρό μου ήρθε στον κόσμο μας τόσο γρήγορα και εύκολα, σαν να βιαζόταν, σαν να φοβόταν μήπως αλλάξω γνώμη.

Οι μήνες που ακολούθησαν ήταν εξοντωτικοί. Πιο πολύ μέσα μου. Η αμφιβολία αν έκανα καλά με τραβούσε από το μανίκι κάθε φορά που ζοριζόμουν.

Και δεν ήταν κάθε φορά, ήταν κάθε στιγμή. Μου φάνηκαν όλα βουνό και ίσως να μην τα κατάφερα, να έπνιγα το μωρό κατά λάθος με το γάλα του, να μην το τσίζα σωστά, να μην χιλιάδες πράγματα, αν δεν ήταν η μάνα μου στο πλευρό μου. Η μάνα μου, που την είχα χάσει κάπου στο δρόμο με τις αντιρρήσεις, με τα διαφορετικά μας «θέλω», τα διαφορετικά αυτονόητα. Ήρθαμε τόσο κοντά, την ένωσα για πρώτη φορά μετά από πολύ καιρό «δική μου». Κρατούσε το μωρό μου και την έβλεπα να κρατάει εμένα. Ξαναγύρισα στην αγκαλιά της βρέφος, ακολούθησα μαζί της τη διαδρομή του μεγαλώματός μου και ακόμα το κάνω κι αυτό μου προκαλεί δέος.

Ο μικρός είναι σήμερα 2 ετών. Ο μπαμπάς του έρχεται και τον βλέπει συνέχεια. Δεν κάνουμε σχέδια για κοινό μέλλον, είμαστε πολύ νέοι. Αλλά αυτός θα είναι πάντα ο μπαμπάς του και είναι κάτι που δεν χρειάστηκε να το συζητήσουμε. Το κανόνισαν πατέρας και γιος μόνοι τους στο μαιευτήριο όταν κοιτάχτηκαν για πρώτη φορά.

Με τη βοήθεια της μητέρας μου και μιας κοπέλας όλα έγιναν πιο εύκολα. Συνεχίζω τις σπουδές μου, βγαίνω τα βράδια, έχω τους φίλους μου, τη ζωή μου. Απλά προσέχω πια τον εαυτό μου. Η αίσθηση της «αθανασίας» που χαρακτηρίζει τα είκοσι χρόνια ζωής δεν υπάρχει πια. Παραμένει αυτή της «παντοδυναμίας» όμως. Και είναι αρκετή. Για την ακρίβεια είναι πολύτιμη. Ειδικά όταν είσαι 20 χρονών και έχεις ένα παιδί.

Γράφει η Μελίνα

Πηγή: themamagers.gr